

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

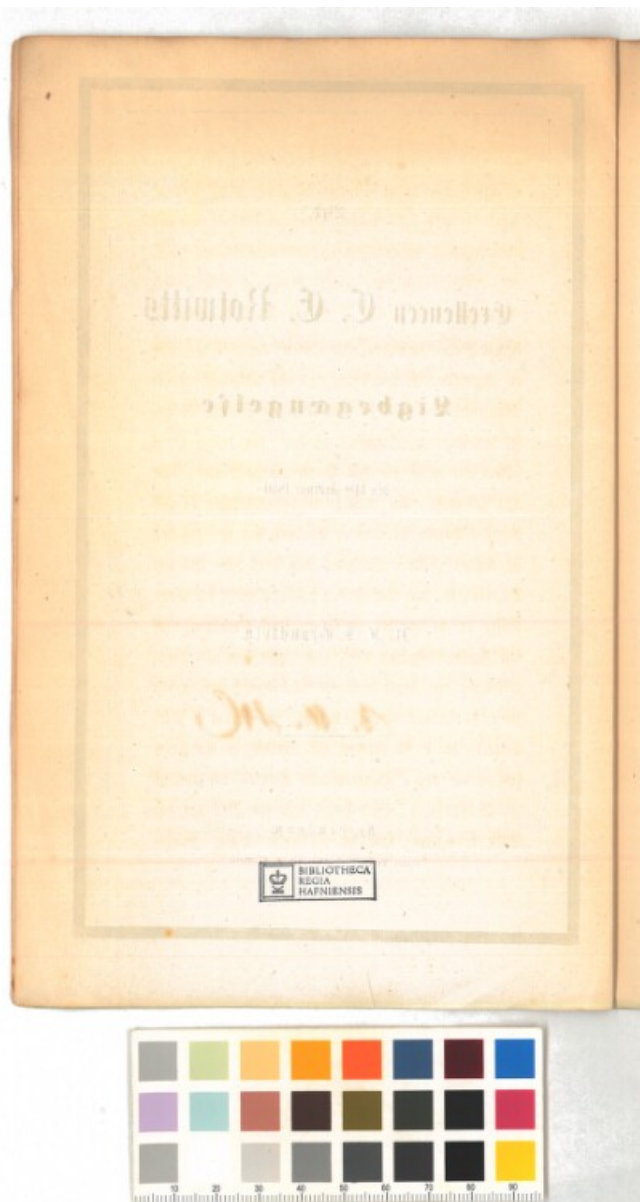
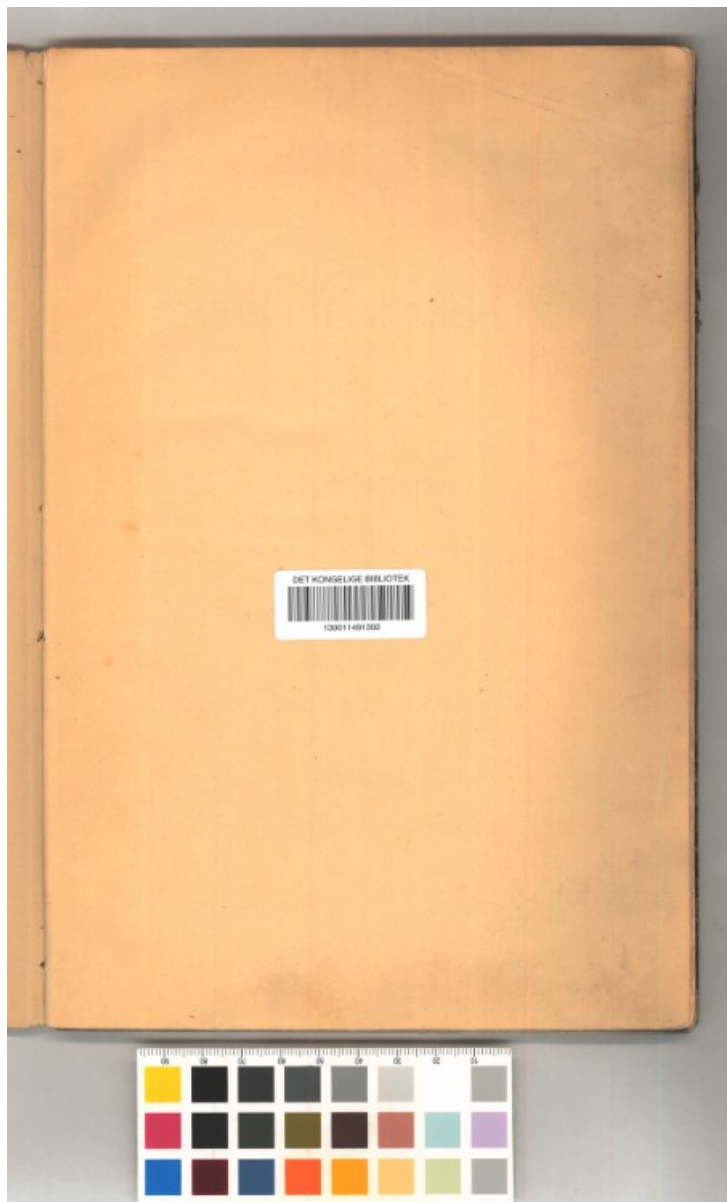
Titel: Ved Exellencen C. E. Rotwitts Ligbegængelse den 14de Februar 1860

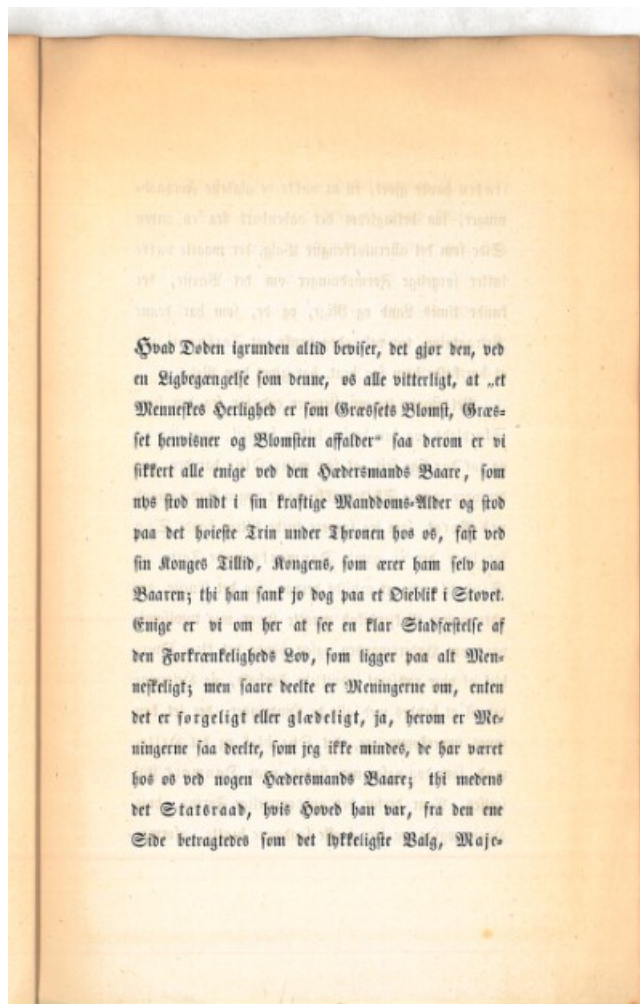
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Ved Exellencen C. E. Rotwitts Ligbegængelse den 14de Februar 1860", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1860_1260-txt-shoot-idm121/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

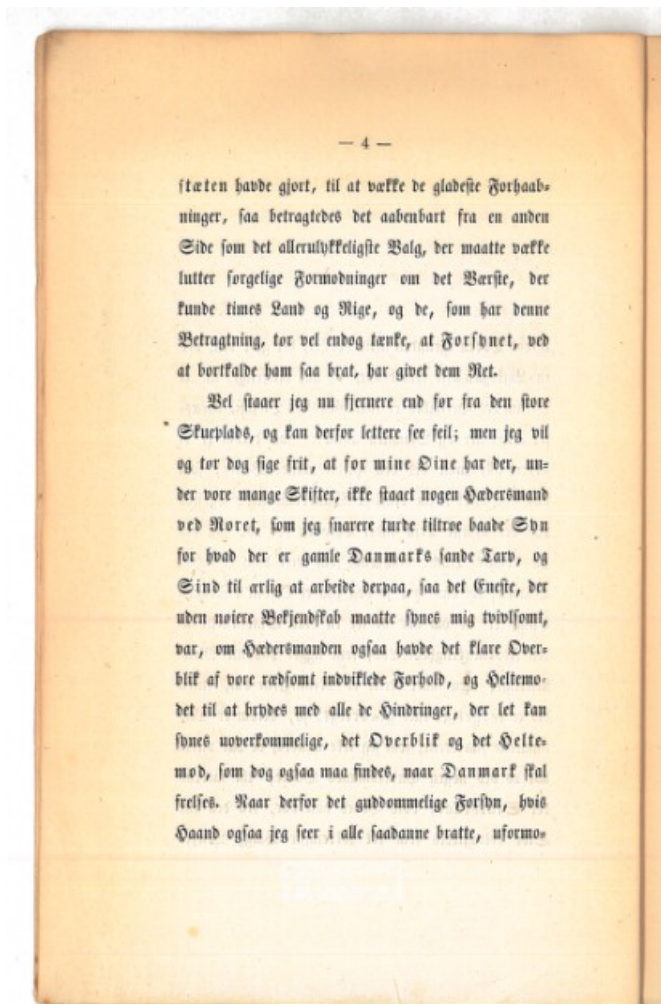
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)





Gvad Døden igrunden altid beviser, det gjør den, ved
 en Digbegængelse som deane, og alle bitterligt, at „et
 Menneskes Herlighed er som Græssets Blomst, Græs-
 set henvisner og Blomsten affalder“ saa derom er vi
 sikkert alle enige ved den Hædermands Baare, som
 nu sid midt i sin kraftige Manddoms-Alder og sid
 paa det hoieste Trin under Thronen hos os, fast ved
 sin Konges Tillid, Kongens, som ærer ham selv paa
 Baaren; thi han sank jo dog paa et Dieblif i Støvet.
 Enige er vi om her at ser en klar Stadfæstelse af
 den Forkrænkeligheds Lov, som ligger paa alt Men-
 neskeligt; men saare deelte er Meningerne om, enten
 det er sorgeligt eller glædeligt, ja, herom er Me-
 ningerne saa deelte, som jeg ikke mindes, de har været
 hos os ved nogen Hædermands Baare; thi medens
 det Statsraad, hvis Hoved han var, fra den ene
 Side betragtedes som det lykkelige Valg, Maje-



stæten havde gjort, til at vække de glædelige Forhaab-
 ninger, saa betragtedes det aabenbart fra en anden
 Side som det allerulykkeligste Valg, der maatte vække
 lutter sorgelige Formodninger om det Bærfte, der
 kunde times Land og Rige, og de, som har denne
 Betragtning, tør vel endog tænke, at Forsknet, ved
 at bortkalde ham saa brat, har givet dem Ret.

Vel staaer jeg nu fjernere end for fra den store
 Skueplads, og kan derfor lettere see feil; men jeg vil
 og tør dog sige frit, at for mine Dine har der, un-
 der vore mange Skifter, ikke staaet nogen Hædermand
 ved Moret, som jeg snarere turde tiltroe baade Syn
 for hvad der er gamle Danmarks sande Lær, og
 Sind til arlig at arbejde derpaa, saa det Gæste, der
 uden noiere Vefjenskab maatte synes mig tvivlsomt,
 var, om Hædermanden ogsaa havde det klare Over-
 blik af vore rædsomt indviklede Forhold, og Heltemo-
 det til at brydes med alle de Hindringer, der let kan
 synes uoverkommelige, det Overblik og det Heltemo-
 od, som dog ogsaa maa findes, naar Danmark skal
 frelses. Naar derfor det guddommelige Forsyn, hvis
 Haand ogsaa jeg seer i alle saadanne bratte, uformo-

denlige Omstændelser, borttog Hædermanden Motvitt under de første Skridt paa hans Hovdings-Vane, da troer jeg ingenlunde, det var for at afbryde hvad han var isærd med at begynde, men snarere, fordi Forsyns-Diet saae, at det krævedes endnu mere end ham var givet, eller dog gunstigere Omstændigheder, for at naae det Maal, han havde for Øie, og som alle ægte Dan-nemænd haabe, skal dog, med Guds Hjælp, opnaaes omsider.

I denne Betragtning har det heller ikke i mindste Maade kunnet rokke eller forvirre mig, Alt hvad der saa hidtil og hvoisfremt er sagt af dem, der aabenbar dømt den hedengangne Hædermand ufort, og som desuden, saavidt jeg kunde skjønne, kun savnede og lastede hos ham det Samme, som vi laaser i den „gamle Bog“, at de, som var Store og Lærde og Kløge i deres egne Tanker, savnede og lastede hos ham, som dog var i allerhøieste Forstand „Folkets Mand“ og „Rigets Støtte“, ja kaldte det Grund nok til at styrte ham jo for, jo heller; thi om ham sagde de jo netop: ser, om Nogen af de Dverge eller af Pharisæerne har søgt Tro til ham, og denne Almue (eller

Menigmand), som ikke kender Loven, de er jo bund-fatte!

Denne korte Proceß maatte nemlig hos mig vække endnu bedre Formodninger om Hædermandens Ret-ning og Bestræbelser, end jeg maaske ellers turde næ-ret; thi ligesom det fra Arildstid er lagt Skjoldun-gernes Stamfader i Munden:

Det var hver Konging at have til Sæd,
Beskarne sine Lande og holde Fred,
Og vide at gjøre sin Almue Gavn,
For hvilkke han bar sit Kongesøn;

saaledes har jeg, hvor gammel jeg end er blevet, ei kunnet komme til bedre Forstand paa „Folkets Hjerne“ og „Rigets Marv“, end at det, til Hæde eller til Skam, altid er den „Almue“ eller „Menigmand“, hvis hele Verden er indskrænket til deres virkelige Fæderneland, som ikke kan bruge noget andet Sprog end deres eget Modersmaal, og som ikke kan ved-kjende sig nogen anden Lov end den Ligelighedens, Lømpelighedens og Billighedens Lov, som er indskrevet i Mennekets Hjerter, og er neppe dubere indpræntet i noget Folke-Hjerter end i det Danske!

